

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

45. wyraża ubolewanie, że dotychczas nie wykorzystano do finansowania programów rozminowywania ani pomocy nadzwyczajnej (art. 3), ani długoterminowego elementu (art. 4) Instrumentu na rzecz Stabilności;
46. podkreśla, że po zakończeniu konfliktu rozminowywanie może w znaczący sposób przyczynić się do rozbrojenia, demobilizacji i przywrócenia normalnego stanu, zwłaszcza poprzez zapewnienie byłym uczestnikom walk szkoleń i pracy cieszących się wysokim uznaniem;
47. wzywa darczyńców do ujednoczenia metod monitorowania i oceny opłacalności działań w zakresie rozminowywania, aby ułatwić ich porównywanie i ocenę w odniesieniu do poszczególnych krajów, oraz do określenia i promowania najlepszych praktyk za pośrednictwem grupy ds. wspierania działań w zakresie rozminowywania (MASG);
48. wzywa Komisję, aby uaktualniła „Wytyczne Komisji Europejskiej w sprawie działań Wspólnoty Europejskiej w zakresie rozminowywania na lata 2008–2013”, by proponowane zmiany znalazły odzwierciedlenie w strukturach instytucjonalnych i ramach finansowania, by zagwarantowano szybszy i bardziej elastyczny rozdział środków, aby dostarczyć jasne wytyczne dotyczące dostępu do finansowania, koncentrując się na nagłych priorytetach i najlepszej praktyce; ponadto wzywa Komisję, aby przewidziała „pakiety” pomocowe, dzięki którym kraje najbardziej potrzebujące będą mogły wypełnić zobowiązania wynikające z konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych, oraz aby właściwie kontrolowała i oceniała skuteczność finansowania;
49. podkreśla, że rozminowywanie powinno stanowić obowiązkowy element strategii w krajach, o których wiadomo, że posiadają lub składują miny;
50. jest przekonany, że dzięki lepszej międzynarodowej koordynacji i metodologii ustalania priorytetów, sprawniejszemu zarządzaniu, lepszym badaniom i praktykom w zakresie rozminowywania, lepszemu monitorowaniu i sporządzaniu lepszych sprawozdań, a także rozsądniejszemu i lepszemu wydatkowaniu środków możliwe jest stworzenie w określonym czasie świata wolnego od min przeciwpiechotnych stanowiących zagrożenie dla życia, środków utrzymania i rozwoju gospodarczego;

*

* *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i rządów państw członkowskich, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych i Komisji, Organizacji Narodów Zjednoczonych, prezydentowi Stanów Zjednoczonych i Kongresowi USA, rządów krajów najbardziej dotkniętych problemem min oraz międzynarodowym organizacjom pozarządowym.

Demokratyczna Republika Konga, masowe gwałty w prowincji Kiwu Południowe

P7_TA(2011)0340

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie Demokratycznej Republiki Konga i masowych gwałtów w prowincji Południowego Kiwu

(2013/C 33 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Demokratycznej Republiki Konga,
- uwzględniając umowę o partnerstwie z Kotonu podpisaną w czerwcu 2000 r.,

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej dotyczące przemocy wobec kobiet i zwalczania wszelkich form dyskryminacji kobiet,
 - uwzględniając przyjęty w 1998 r. Statut rzymski Międzynarodowego Trybunału Karnego, w szczególności jego art. 7 i 8, w których uznano gwałt, niewolnictwo seksualne, zmuszanie do prostytucji i do zajęcia w ciąży oraz przymusową sterylizację, a także wszelkie inne formy przemocy seksualnej za zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne, utożsamiając je z formą tortur i ciężką zbrodnią wojenną, niezależnie od tego, czy czyny te popełniane są systematycznie, czy nie, w czasie konfliktów wewnętrznych lub międzynarodowych,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i 1820 (2008), dotyczące kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, oraz nr 1888 (2009), dotyczącą aktów przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w czasie konfliktów zbrojnych,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1925 (2010), w której określono mandat misji ONZ w Demokratycznej Republice Konga (MONUSCO),
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1991 z dnia 28 czerwca 2011 r., w której przedłużono mandat misji MONUSCO,
 - uwzględniając oświadczenie Margot Wallström, specjalnej wysłanniczki ds. zwalczania przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych, z dnia 23 czerwca 2011 r.,
 - uwzględniając końcowe oświadczenie VI regionalnego posiedzenia Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, które odbyło się w kameruńskim Jaunde w dniach 28 i 29 kwietnia 2011 r.,
 - uwzględniając ustawę w sprawie przemocy seksualnej, przyjętą przez parlament Demokratycznej Republiki Konga w 2006 r., która została opracowana, by przyspieszyć ściganie sprawców gwałtów i wymierzać ostrzejsze kary,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że między 10 a 12 czerwca 2011 r. w wioskach Nakiele i Abala w prowincji Południowego Kiwu 170 osób padło ofiarą gwałtu lub przemocy fizycznej; mając na uwadze, że członkowie grupy zbrojnej odpowiedzialnej za te czyny byli już zamieszani w masowe gwałty, aresztowania i grabieże w tym samym regionie w styczniu 2011 r.,
- B. mając na uwadze, że stan bezpieczeństwa w Kiwu Południowym jest nadal niezwykle kruchy, a niepokoję panujące na wschodzie Demokratycznej Republiki Konga doprowadziły do mnożących się naruszeń praw człowieka i do zbrodni wojennych, w tym do aktów przemocy seksualnej wobec kobiet, masowych gwałtów i innych aktów tortur, masakr ludności cywilnej i masowej rekrutacji dzieci do oddziałów zbrojnych, czego dopuszczają się uzbrojone grupy rebeliantów, a także rządowe siły zbrojne i policyjne,
- C. mając na uwadze, że gwałt, autentyczne narzędzie prowadzenia wojny stosowane przez walczące strony do zastraszania, karania i kontrolowania ofiar, potwornie się upowszechnił na wschodzie Demokratycznej Republiki Konga od czasu rozpoczęcia operacji zbrojnych w 2009 r.; mając na uwadze, że okrucieństwa popełniane na kobietach przyjmują formę gwałtu, gwałtów zbiorowych, niewolnictwa seksualnego i zabójstw, przynosząc kobietom destrukcyjne, głębokie konsekwencje fizyczne i psychologiczne,
- D. mając na uwadze, że w dniu 29 czerwca 2011 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ podjęła decyzję o przedłużeniu misji ONZ w Demokratycznej Republice Konga (MONUSCO) na kolejny rok, a także mając na uwadze, że misja ta otrzymała mandat upoważniający do zastosowania wszelkich środków niezbędnych do ochrony ludności cywilnej przed łamaniem międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka,

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

- E. mając na uwadze, że ofiary gwałtów znajdują się w sytuacji poważnego braku infrastruktury i nie mogą skorzystać z pomocy ani z odpowiedniej opieki medycznej; mając na uwadze, że kobiety są celowo atakowane w miejscach publicznych, że ataki te często powodują, że kobiety tracą swoje miejsce w społeczeństwie i zdolność do opiekowania się dziećmi, a przy tym występuje poważne ryzyko zarażenia wirusem HIV; mając na uwadze, że pilną pomoc medyczną zapewniają wyłącznie liczne działające w terenie organizacje pozarządowe, którym nie zapewnia się już koordynacji ani dostępu do ofiar,
- F. mając na uwadze, że niezdolność Demokratycznej Republiki Konga do pociągnięcia członków jej własnego wojska i grup zbrojnych do odpowiedzialności za zbrodnie potępiane przez prawo międzynarodowe sprzyja powstaniu kultury bezkarności; mając na uwadze, że wojsko kongijskie nie dysponuje zasobami ludzkimi, technicznymi i finansowymi niezbędnymi do wykonywania jego zadań we wschodnich prowincjach Demokratycznej Republiki Konga oraz do ochrony ludności,
- G. mając na uwadze, że ustawa w sprawie przemocy seksualnej przyjętej przez parlament Demokratycznej Republiki Konga w 2006 r. jest stosowana w bardzo ograniczonym stopniu,
- H. mając na uwadze, że środki przekazu mają do odegrania zasadniczą rolę w utrzymaniu silnej mobilizacji i w alarmowaniu opinii publicznej,
1. zdecydowanie potępia masowe gwałty, akty przemocy seksualnej i inne naruszenia praw człowieka popełnione między 10 a 12 czerwca 2011 r. w prowincji Południowego Kiwu; łączy się w cierpieniu i bólu ze wszystkimi ofiarami przemocy seksualnej, zwłaszcza masowych gwałtów powtarzających się we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga w ciągu ostatnich czterech lat;
 2. wzywa rząd Demokratycznej Republiki Konga do uznania walki z masowymi gwałtami i przemocą seksualną wobec kobiet za priorytet na skalę kraju;
 3. z zadowoleniem przyjmuje decyzję ONZ o przeprowadzeniu dochodzenia w sprawie opisywanych wydarzeń; apeluje, by wspomniane zbrodnie były przedmiotem niezwłocznych, niezależnych i bezstronnych dochodzeń zgodnych z normami międzynarodowymi; ubolewa, że zbrodniarze wojenni nadal zajmują wysokie stanowiska w dowództwie; apeluje o skuteczne i niezwłoczne działania gwarantujące ochronę ofiar i świadków w czasie dochodzeń i po ich ukończeniu;
 4. wzywa Komisję oraz Demokratyczną Republikę Konga do ponownej analizy krajowego dokumentu strategicznego dla Demokratycznej Republiki Konga oraz krajowego programu orientacyjnego w ramach X Europejskiego Funduszu Rozwoju (2008-2013) w celu uznania kwestii masowych gwałtów i przemocy seksualnej wobec kobiet za priorytet na skalę krajową z myślą o zwalczaniu bezkarności;
 5. wyraża zaniepokojenie możliwością banalizacji aktów przemocy seksualnej; podkreśla, że zadaniem rządu Demokratycznej Republiki Konga jest zapewnienie bezpieczeństwa na terytorium kraju i ochrona ludności cywilnej; przypomina prezydentowi Josephowi Kabili, że osobiście zobowiązał się do prowadzenia polityki zerowej tolerancji dla przemocy seksualnej oraz do ścigania sprawców zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości popełnianych w tym kraju, a także do współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Karnym i z krajami regionu;
 6. wyraża uznanie dla działań organizacji pozarządowych niosących pomoc ofiarom gwałtów i zbrodni wojennych, zwłaszcza w formie opieki medycznej, którą świadczą niektóre szpitale, np. szpital Panzi w mieście Bukavu; podkreśla, że większość ofiar przemocy seksualnej nie otrzymuje niezbędnej pomocy medycznej, socjalnej czy prawnej; sugeruje rządowi Demokratycznej Republiki Konga opracowanie pełnego programu pomocy dla ofiar oraz ich reintegracji w kongijskim społeczeństwie i na rynku pracy; wzywa Komisję do przeznaczenia dodatkowych funduszy na walkę z przemocą seksualną oraz do działań na rzecz utworzenia domów dla ofiar przemocy seksualnej na obszarach, gdzie panuje trudna sytuacja; sugeruje rozpoczęcie realizacji pilotażowego projektu poprawy pomocy medycznej dla ofiar przemocy seksualnej w Demokratycznej Republice Konga;

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

7. wyraża zaniepokojenie faktem, że podgrupa ds. przemocy na tle płciowym, która miała zapewnić koordynację działań humanitarnych w odpowiedzi na przemoc seksualną, została rozwiązana półtora roku temu z powodu braku przywództwa ze strony UNFPA (Fundusz Ludnościowy ONZ); w związku z tym wzywa do dogłębnego przekształcenia systemu koordynacji pomocy humanitarnej w terenie;
8. wyraża zaniepokojenie faktem, że misja MONUSCO nie była w stanie bardziej aktywnie wykorzystać swojego mandatu i zasad zaangażowania, by zapewnić ochronę przed masowymi gwałtami, dokonywanymi również przez jej własne siły; uznaje jednak, że obecność misji jest nadal niezbędna z punktu widzenia dostępności pomocy humanitarnej; apeluje z mocą, by mandat i zasady zaangażowania misji MONUSCO wykonywano z determinacją, by skuteczniej zapewniać bezpieczeństwo mieszkańcom; z zadowoleniem przyjmuje decyzję o przedłużeniu mandatu misji do 30 czerwca 2012 r.;
9. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do wspierania działalności misji EUSEC RD i EUPOL RD; wzywa do pełnego włączenia walki z przemocą seksualną w operacje wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony;
10. jest nadal mocno zaniepokojony obecną sytuacją humanitarną w Demokratycznej Republice Konga oraz niedofinansowaniem tego regionu w wyniku zmniejszenia poziomu finansowania przez niektórych darczyńców dwustronnych; głęboko ubolewa, że w chwili obecnej przyznawane fundusze tylko w niewielkim stopniu docierają do ofiar; wzywa Komisję do utrzymania finansowania przyznanego na pomoc humanitarną we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga;
11. zachęca Komisję do przedstawienia wniosków ustawodawczych w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami, które podsycają działania wojenne i masowe gwałty w Demokratycznej Republice Konga, z myślą o zwalczaniu bezkarności, na wzór amerykańskiej ustawy Dodda-Francka (zwłaszcza jej sekcji 1502), która nakłada nowe wymagania dotyczące informacji na temat produktów, do których wytwarzania wykorzystywane są minerały z regionów ogarniętych konfliktami;
12. stwierdza, że plan rozwiązania konfliktu w Kiwu Południowym z wykorzystaniem przede wszystkim sił zbrojnych zakończył się porażką; uważa, że rozwiązanie tego konfliktu musi być natury politycznej, i ubolewa z powodu braku odwagi ze strony społeczności międzynarodowej; uważa, że przyszedł czas, by zrobić coś więcej oprócz głoszenia potępienia, oraz że kongijski rząd, Unia Europejska i ONZ powinny wziąć na siebie odpowiedzialność i podjąć konkretne działania, by położyć kres okrucieństwu; podkreśla, że jeśli nic się nie zmieni, jeszcze długo w terenie obecne będą podmioty niosące pomoc humanitarną;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Unii Afrykańskiej, rządowi państw Regionu Wielkich Jezior, prezydentowi, premierowi i parlamentowi Demokratycznej Republiki Konga, sekretarzowi generalnemu ONZ, specjalnej przedstawiciel ONZ ds. przemocy seksualnej podczas konfliktów zbrojnych, Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz Radzie Praw Człowieka ONZ.

Indonezja, w tym ataki na mniejszości

P7_TA(2011)0341

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie Indonezji, w tym ataki na mniejszości

(2013/C 33 E/24)

Parlament Europejski,

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania na temat praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz w sprawie polityki Unii Europejskiej w tej dziedzinie ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489